

Baka István

Kora-tavaszi éjszaka

Kora-tavaszi éjszaka.
Alszol — a takarón kezed,
álmodban csillagok fagyott
rügyeit melengeted.

A ház előtti fán, az ágak
közeln: sisakréseken
keresztül bámul ránk a hold —
Isten néz farkasszemet velem?

Gyönyörű oltalmam, a holdfény
dárdája téged nem sebez meg,
meilbimbóid — hegyekre épült
végvárai a szerellemnek.

Elalszom én is, rettegésemet
lány szuszogásod szertefújja...
S nyelved és nyelvem lángjal
holnap összelobbannak újra.

Tó-szoknya

Tó-szoknya, rétek derekán
ringó, te, belédkap a szél,
sóvárgó szemek — néz a fákról
fodraidra ezer levél.

Eső ha volnék, millió
ujjammal nyúlhatnék alád,
rengő, te, tükörképemet
vénné ne ráncold legalább!

Jaj, látom mélyedben halak
asszonycomb-villanásait,
beugrom — hinárszörzetű
öled bár halálra szorít.

Ősz

A szürke szerzetescsuhás
krumpli bebújt a földbe,
és rozsdás páncélban kísért
bogáncként Don Quijote.

Milyen rontás vetkőztetett
sorstalanná, bokrok, füvek?
Esik — Merlin csontujja ír
a vízre varázsgyűrűket?

Esik — ezer Szent György hajjt
dárdát a sárkány-diófára.
Esik — a pokol köreit
rajzolgatja a pocsolyákra.

A pocakos krumpli-barátok
horkolnak már a föld alatt,
és didereg bogáncesszakban,
ami jó belőlünk maradt.

Szárszói töredék

Városaid bogok a hálón,
mit kivetett reám az Őr.
Vergődtem hát benned, Hazám,
boldogan-boldogtalanul.

Hozzámnőttek cseréptetőid:
ne hánts ki pikkelyeimet!
Tarts meg — a Semmibe ne ússzam,
ha benned szomjan is veszek.

.....

Úgy halom meg, hogy igazi
szép arcod nem láttam soha.
Vagy arcod volna címered:
e felpuffadt bankárpofa?

Pénz kell? Mint halott koldus szalma-
zsákját, feltépem az eget,
fogadd el: zsugori kezvedbe
csillag — a vashatos — pereg.